

Kniha Daniel — číslo devadesát devět

Poslední dny a Boží soud: Odhalení prorockých vhlédů

Jeff Pippenger

2024-02-29

„Poslední dny“ představují ohlášení zahájení soudu v hnutí prvního anděla a v hnutí třetího anděla je ohlášen závěr soudu. V „posledních dnech“ byl a je Boží lid povoláván, aby zvěstoval Boží soud, avšak aby člověk mohl být poslem Božího soudu, musí tomuto soudu rozumět. Základní charakteristikou laodicejského adventismu, jak vzdělané třídy, tak nevzdělané třídy, je to, že neznají Boží soud. Všichni proroci se konkrétněji obracejí k posledním dnům než ke dnům, v nichž žili.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování má platnost pro nás. ‚To všechno se jim pak stalo jako příklad a bylo to napsáno k napomenutí nám, na něž přišlo skonání věků.‘ 1. Korintským 10,11.“ Vybraná poselství, kniha 3, 338.

Všichni proroci jsou ve vzájemné shodě, a tak všechna jejich proroctví předkládají týž obraz, a tím obrazem jsou poslední dny, což jsou dny soudu.

A duchové proroků jsou poddáni prorokům. Neboť Bůh není původcem zmatku, nýbrž pokoje, jako ve všech církvích svatých. 1 Korintským 14,32.33.

Jeruzalém v Ezechiellově vidění, které začíná v osmé kapitole, je Boží církev, totiž laodicejská církev adventistů sedmého dne v posledních dnech. Osmá a devátá kapitola Ezechiele označují dvě třídy ctitelů při závěru soudu nad domem Božím. Jedna třída je představena pětadvaceti staršími muži, kteří se klanějí slunci, avšak ti, kdo vzdychají a naříkají nad ohavnostmi páchanými v církvi i v zemi, přijímají Boží pečeť. V jedenácté kapitole Ezechiellovo vidění pokračuje v znázornění trestu pětadvaceti mužů, kteří se klanějí slunci.

A duch mne pozdvihl a přivedl mne k východní bráně Hospodinova domu, která hledí k východu; a hle, ve dveřích brány bylo pětadvacet mužů; mezi nimi jsem viděl Jaazanjáše, syna Azurova, a Pelatjáše, syna Benajášova, knížata lidu. I řekl mi: Synu člověčí, to jsou ti muži, kteří vymýšlejí nepravost a dávají bezbožnou radu v tomto městě; kteří říkají: Není to blízko; stavějme domy: toto město je kotel a my jsme maso. Proto prorokuj proti nim, prorokuj, synu člověčí. A duch Hospodinův padl na mne a řekl mi: Mluv; Toto praví Hospodin: Tak jste mluvili, dome izraelský; neboť znám věci, které vystupují ve vaší mysli, každou z nich. Rozmnožili jste své pobité v tomto městě a naplnili jste jeho ulice pobitými. Proto toto praví Panovník Hospodin: Vaši pobití, které jste složili uprostřed něho, ti jsou maso a toto město je kotel; ale vás vyvedu z jeho středu. Báli jste se meče, a meč uvedu na vás, praví Panovník Hospodin. A vyvedu vás z jeho středu a vydám vás do rukou cizinců a vykonám mezi vámi soudy. Ezechiél 11,1–9.

Jeruzalém je označen jako „kotel“ a lid v Jeruzalémě je „maso“, které se vaří v kotli, jenž je hrncem. Soud nad bezbožnými, který vykonávají andělé se zbraněmi zkázy ve svých rukou v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc (neboť sestra Whiteová říká, že zapečetování v deváté kapitole Ezechiele je totožné se zapečetováním v sedmé kapitole Zjevení), zahrnuje pravdu, že bezbožní jsou z Jeruzaléma odstraněni. Při brzy přicházejícím nedělním zákonu bude duchovní Jeruzalém očištěn a vyzdvižen jako korouhev nad všechny hory.

I stane se v posledních dnech, že hora domu Hospodinova bude upevněna na vrcholu hor a bude vyvýšena nad pahorky; a budou k ní proudit všechny národy. A mnozí lidé půjdou a řeknou: Pojd'te, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova; a on nás bude učit svým cestám a budeme chodit po jeho stezkách. Neboť ze Sijónu vyjde zákon a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. Izajáš 2,2.3.

Očištění, které je pro Jeruzalém vykonáno při nedělním zákonu, je odstraněním laodicejských adventistů, takže zůstávají pouze adventisté filadelfští. Tím je právní korporátní struktura dovršena, neboť vláda Spojených států je řídicím subjektem v právním uspořádání, které bylo vytvořeno roku 1863, a když vláda Spojených států vynutí v zemi zachovávání neděle, korporátní struktura církve adventistů sedmého dne je buď právně zrušena, anebo je její název právně změněn na něco v řádu Církve nedělních adventistů.

Když jsou bezbožní v Jeruzalémě odstraněni z kotle skrze anděly zkázy, laodicejská adventistická církev končí a filadelfské hnutí se stává duchovním Jeruzalémem, jenž je pozdvižen jako korouhev. Micheáš oslovuje starší muže, které Izajáš nazývá posměvačnými muži, kteří nazývají světlo tmou a tmou světlem, a prostřednictvím otázky ukazuje, že tito starší muži měli znát „soud“. Měli znát čas svého navštívení.

I řekl jsem: Slyšte, prosím, ó hlavy Jákobovy a vy knížata domu Izraelského: Což není vaší povinností znát soud? Vy, kteří nenávidíte dobré a milujete zlé; kteří z nich sdíráte kůži a maso z jejich kostí; kteří také pojídáte maso mého lidu, stahujete z něho kůži, lámáte jeho kosti a sekáte jej na kusy jako do hrnce a jako maso do kotle. Micheáš 3,1–3.

Bůh zamýšlel, a stále zamýšlí, aby Jeho lid posledních dnů „znal soud“, a soud není jediným, prostým pojmem. Je to postupující dějiny, obsahující několik prvků a určité zvláštní mezníky. Je to prorocké období, které začalo roku 1798 a pokračuje až do konce tisíciletí. Je jak vyšetřující, tak výkonný. Je vykonáván nad každým člověkem, který kdy žil na planetě Zemi, a také nad anděly, kteří byli vyhnáni z nebe. Období soudu jsou pro Boží věrné v posledních dnech podstatným poznáním, neboť odpověď na Míkovu otázku zní: „ano, Izrael má rozumět soudu.“

Jeremjáš ukazuje, že starci Jeruzaléma v posledních dnech představují vyvrcholení „ustavičného odvracení“, znázorněného čtyřmi generacemi stupňující se vzpoury, symbolizované čtyřmi stupňujícími se ohavnostmi v osmé kapitole Ezechiele. Jeremjáš ukazuje, že tito starci jsou zapleteni do spiritualismu, neboť „uctívají“ „slunce, měsíc a veškeré nebeské vojsko“. Ukazuje, že mají „padnout a nepovstat“, neboť „zavrhli slovo Hospodinovo“. Těmito znaky Jeremjáš ukazuje, že „lid nezná soud Hospodinův“.

V tom čase, praví Hospodin, vynesou kosti judských králů a kosti jeho knížat a kosti kněží a kosti proroků i kosti obyvatel Jeruzaléma z jejich hrobů. A rozprostrou je před sluncem a měsícem i přede vším nebeským zástupem, které milovali a kterým sloužili a za nimiž chodili a které hledali a jimž se klaněli; nebudou sebrány ani pohřbeny, budou za hnůj na povrchu země. A smrt bude zvolena spíše než život všemi ostatky těch, kteří zůstanou z tohoto zlého rodu, kteří zůstanou na všech místech, kam jsem je zahnal, praví Hospodin zástupů. Dále jim řekneš: Toto praví Hospodin: Což padají, a znovu nepovstanou? Což odcházejí, a nevracejí se? Proč se tedy tento lid jeruzalémský odvrátil ustavičným odvracením? Drží se pevně klamu, odmítají se navrátit. Naslouchal jsem a slyšel, ale nemluvili správně; nikdo nelitoval své ničemnosti a neříkal: Co jsem to učinil? Každý se obrátil ke své vlastní cestě jako kůň, jenž se řítí do boje. I čáp na nebi zná své ustanovené časy; hrdlička a jeřáb i vlaštovka zachovávají čas svého příchodu; ale můj lid nezná Hospodinův soud. Jak můžete říkat: Jsme moudří a zákon Hospodinův je s námi? Hle, věru nadarmo jej zhotovilo lživé pero písarů. Moudří budou zahanbeni, zděsí se a budou lapeni; hle, zavrhl slovo Hospodinovo, a jaká je tedy v nich moudrost? Jeremjáš 8,1–9.

V páté kapitole Jeremjáš označuje ty, kteří neznají Hospodinův soud, za „pošetilé“.

Procházejte sem a tam ulicemi Jeruzaléma a hleďte nyní, poznejte a hledejte na jeho prostranstvích, zda můžete nalézt člověka, zda je někdo, kdo činí soud a hledá pravdu; a odpustím mu. Ačkoli říkají: Živ jest Hospodin, přece přísahají falešně. Hospodine, cožpak tvé oči nehledí na pravdu? Bil jsi je, ale netruchlili; pohltil jsi je, ale odmítli přijmout napomenutí; učinili své tváře tvrdší než skála; odmítli se navrátit. Proto jsem řekl: Jistě jsou to chudí; jsou pošetilí, neboť neznají cestu Hospodinovu ani soud svého Boha. Jeremjáš 5,1–4.

V adventismu laodikejského stavu posledních dnů ti, kdo jsou v podobenství o deseti pannách představeni jako pošetilé panny, o nichž sestra Whiteová uvádí, že představují „zkušenost adventního lidu“, „neznají cestu Hospodinovu ani soud svého Boha“. V následující kapitole Jeremjáš ukazuje, že „cestou“ Hospodinovou jsou „staré stezky“, avšak pošetilí laodikejští adventisté po nich odmítají chodit a nechtějí naslouchat zvuku polnice. „Polnice“ je symbolem soudu, který ovšem pošetilí laodikejští adventisté neznají.

Takto praví Hospodin: Stůjte na cestách a vizte, a ptejte se na stezky dávnověké, kde je ta dobrá cesta, a chodte po ní, a naleznete odpočinutí pro své duše. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Také jsem nad vámi ustanovil strážce se slovy: Naslouchejte zvuku trouby. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat. Proto slyšte, národy, a poznej, ó shromáždění, co je mezi nimi. Slyš, země: hle, uvedu zlo na tento lid, totiž ovoce jejich myšlenek, protože nenaslouchali mým slovům ani mému zákonu, nýbrž jej zavrhl. Jeremjáš 6:16–19.

„Zlo“, které je přivedeno na „shromáždění“, jež odmítlo „dbát na zvuk polnice“ a „chodit“ po „starých stezkách“, kde by bylo nalezeno „odpočinutí“ pozdního deště, nastává tehdy, když „shromáždění“ při brzy přicházejícím nedělním zákonu „zavrhne Jeho zákon“.

Trojí aplikace Eliáše určuje dílo posla a hnutí v době výkonného soudu, který začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem. S trojí aplikací Eliáše úzce souvisí trojí aplikace posla, jenž připravuje cestu pro Posla smlouvy. Trojí aplikace posla, který připravuje cestu, určuje dílo posla a

hnutí v době vyšetřujícího soudu. Posel, který připravuje cestu, a Eliáš jsou úzce související trojí aplikace, stejně jako trojí aplikace Říma s trojí aplikací pádu Babylóna, avšak mají důležitá rozlišení, která souvisejí s Božím soudem.

Trojí uplatnění Eliáše a trojí uplatnění posla, který připravuje cestu Poslu smlouvy, souvisejí se dvěma odlišnými díly soudu, která Bůh vykonává prostřednictvím svého vyvoleného posla a hnutí, jež se připojuje k poselství onoho posla. Tato dvě díla souvisejí se dvěma odlišnými obdobími soudu, ačkoli mezi těmito symboly dochází k překrývání.

Dílo třetího a posledního Eliáše souvisí s výkonným soudem nad trojjediným svazkem novodobého Babylóna a dílo posla, který připravuje cestu, souvisí s vyšetřujícím soudem a očištěním Božího lidu. Třetí kapitola Malachiáše je uvedena posledním veršem druhé kapitoly.

Unavili jste Hospodina svými slovy. A přece říkáte: Čím jsme ho unavili? Tím, že říkáte: Každý, kdo činí zlo, je dobrý v očích Hospodina, a v takových má zalíbení; anebo: Kde je Bůh soudu? Hle, posílám svého posla, a ten připraví cestu přede mnou; a Pán, jehož hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž posel smlouvy, v němž máte zalíbení: hle, přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však obстоj v den jeho příchodu? A kdo zůstane stát, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako mýdlo běličů. Bude sedět jako tavič a čistič stříbra; a přečistí syny Léviho a pročistí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu obětní dar ve spravedlnosti. Tehdy bude obětní dar Judy a Jeruzaléma Hospodinu milý jako za dávných dnů a jako v letech dávno minulých. Malachiáš 2,17–3,4.

V posledních dnech je Bůh, podle svědectví Malachiáše, unaven laodicejským adventismem, který lpí na vzpouře roku 1888. Vzpouře roku 1888 byla předobrazena vzpourou Kórachovou, Dátanovou a Abíramovou a doktrinálním sporem Kórachovy vzpoury bylo, zda ti, kdo páchají zlo, jsou stále spravedliví v očích Hospodina.

Kórach pak, syn Jisharův, syn Kehatův, syn Léviho, a Dátan a Abíram, synové Eliábovi, i Ón, syn Peletův, synové Rúbenovi, vzali muže. A povstali před Mojžíšem s některými z synů Izraele, dvě stě padesáti knížaty shromáždění, muži znamenitými v obci, muži proslulými. A shromáždili se proti Mojžíšovi a proti Áronovi a řekli jim: Příliš si osobujete, neboť celé shromáždění, všichni jeho členové, jsou svatí a Hospodin je uprostřed nich. Proč se tedy vyvyšujete nad shromáždění Hospodinovo? Numeri 16,1–3.

V posledních dnech je Bůh unaven laodicejským adventismem, jehož zastánci se drží vzpoury z roku 1957, která je jednoduše projevem vzpoury z roku 1888, vtěleným do oficiálního prohlášení. Kniha Questions on Doctrine zakotvila vzpouru z roku 1888, která byla opakováním vzpoury Kórach, Dátana a Abírama, podle svědectví anděla, jenž poučil sestru Whiteovou, že musí zůstat na konferenci roku 1888, aby zaznamenala opakování dějin Kórachovy vzpoury. Dvě stě padesát mužů zvukného jména se spolu s Kórachem, Dátanem a Abíramem shromáždilo proti Mojžíšovi, Božímu představiteli, v této vzpouře.

Dvacet pět mužů, kteří se v osmé kapitole Ezechiele klanějí slunci, představuje desátek, neboli desetinu, z dvou set padesáti mužů, kteří obětovali kadidlo při vzpouře Kórach, Dátana a Abírama; ti předobrazně znázorňovali vůdce vzpoury roku 1888, jejichž doktrinální vzpoura byla

formalizována roku 1957 vydáním knihy Questions on Doctrine.

Vzbouření Kóracha, Dátana a Abírama odmítlo „soud“, který nad nimi Bůh vynesl, když prohlásil, že budou čtyřicet let bloudit po poušti. Laodicejský adventismus začal bloudit v pustině Laodiceje v roce 1863 poté, co odmítl laodicejské poselství předložené v roce 1856, což přivodilo soud bloudění po poušti po mnoho dalších let pro jejich nedostatek víry. Při vzpouře roku 1888 stále nebyli ochotni přijmout laodicejské poselství, které přinesli starší Jones a Waggoner.

Ti, kdo se v roce 1888 vzbouřili, neodmítli pouze duchovní autoritu starších Jonese a Waggonera, nýbrž i autoritu prorokyně Ellen Whiteové a také autoritu Ducha svatého, neboť svým jednáním projeví myšlenku, že celý sbor je stejnou měrou svatý.

V roce 1863 se vrátili, aby pojedli s lživým prorokem z Bételu, a tím nakonec přijali definici spasení, kterou představovala vzpoura Kórachova, a poté tuto falešnou nauku oficiálně zakotvili v knize Questions on Doctrine. Tato nauka je falešnou definicí „ospravedlnění z víry“.

Vzpoura roku 1863 byla počátkem odmítnutí Millerových klenotů, jež se odrážely na dvou tabulích Habakukových. Ve druhé kapitole knihy Habakuk „spor“ prvního verše nakonec přivádí na svět dvě třídy uctíváčů, které se projeví ve svém nesouhlasu s poselstvím, jež prodlévalo.

Hle, duše toho, kdo je pyšný, není v něm přímá; ale spravedlivý bude žít ze své víry. Abakuk 2,4.

„Víra“ „spravedlivého“ ve „sporu“ druhé kapitoly Abakuka byla založena na „vidění“, které bylo zřetelně napsáno na deskách. Při vzpouře roku 1863 byl těmi, kteří již nevlastnili víru „spravedlivého“, vykonán první krok k odstranění toho, co bylo napsáno na deskách. Vzpoura roku 1863 představovala první semeno vzpoury, která nakonec v roce 1957 zakotvila falešnou definici učení o ospravedlnění z víry.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Pán ve svém velikém milosrdenství poslal svému lidu skrze starší Waggonera a Jonese nejvýznamnější poselství. Toto poselství mělo výrazněji postavit před svět vyvýšeného Spasitele, obět' za hříchy celého světa. Předkládalo ospravedlnění skrze víru v Ručitele; vyzývalo lid, aby přijal Kristovu spravedlnost, která se zjevuje v poslušnosti všech Božích přikázání. Mnozí ztratili Ježíše ze zřetele. Potřebovali, aby jejich oči byly obráceny k Jeho božské osobě, k Jeho zásluhám a k Jeho neměnné lásce k lidské rodině. Veškerá moc je dána do Jeho rukou, aby mohl lidem udílet bohaté dary a bezmocnému lidskému nástroji sdělovat neocenitelný dar své vlastní spravedlnosti. Toto je poselství, které Bůh přikázal dát světu. Je to poselství třetího anděla, které má být hlášáno mocným hlasem a provázeno vylitím Jeho Ducha ve velké míře.“ Testimonies to Ministers, 91.

„Pravda pro tuto dobu, poselství třetího anděla, má být hlášána mocným hlasem, což znamená se vzrůstající mocí, jak se přibližujeme k velké závěrečné zkoušce.“ The 1888 Materials, 1710.

„Doba zkoušky je již přímo před námi, neboť hlasité volání třetího anděla již začalo ve zjevení Kristovy spravedlnosti, Vykupitele odpouštějícího hřích. To je počátek světla anděla, jehož

sláva naplní celou zemi.“ Selected Messages, kniha 1, 362.

„Pozdní déšť má sestoupit na Boží lid. Mocný anděl má sestoupit z nebe a celá země má být ozářena jeho slávou.“ Review and Herald, 21. dubna 1891.